

# For alle de små blomster

Tekst: Mads Hansen, 1870, Melodi: Hans Hansen, 1869

1.

For alle de små blomster, der dog er til i år,  
og fugle, det er ikke til at sige.  
Så fin og frisk og fager som bøgeskoven står,  
ja, dertil har jeg aldrig før set lige.  
Og hvor jeg vender øjet hen, jeg ser så sære ting,  
det løfter så forunderligt herinde i mit sind.  
Jeg mærker i år:  
I Danmark er det vår,  
det løfter så forunderligt herinde i mit sind,  
naturen er forandret, eller jeg har været blind.

2.

Om morgenen da flyver de fugle ud med sang,  
som om, de for nattero vil takke.  
Og går jeg ned ved bækken en aftenstund engang,  
da er det, som bølgerne ku' snakke.  
Så hvisker det så sælsomt i ellekrattets løv,  
hver lille blomst hun nikker mildt og siger til mig: Tøv!  
Jeg mærker i år:  
I Danmark er det vår,  
hver lille blomst hun nikker mildt og siger til mig: Tøv!  
Naturen er forandret, eller jeg har været døv.

3.

Og folkets liv er heller knap, som det plejer van,  
der skyder blomst i mangan simpel hytte;  
og vil I bare vente endnu et lille gran,  
så bliver bonden landets bedste støtte.  
De gamle folkeviser, der har lydt ved kamp og leg,  
det er som fugletoner, jeg kan høre på min vej!  
Jeg mærker i år:  
I Danmark er det vår,  
det er som fugletoner, jeg kan høre på min vej!  
Det hele er forandret, eller også er det mig!

1.

Fo' ajle di små blomster dæ' dov æ' te' i år,  
å fovle, de æ' ette te' å se'e,  
så fin å frisk å faver som bø'eskov i står,  
dæ' te hår je' ajler før set le'e,  
o hvo' je ve'er ø'et hen, je ser så sære tej,  
de løvter så fo'u'erle' her e'e i mit sej.  
Je' mærker iår,  
i Danmark æ' de vår, -  
de løvter så fo'u'erle' her e'e i mit sej;  
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren blej.

2.

Om mo'eni da flø'er di fovle u' me' saj,  
som om di fo' nattero vil' takke;  
å går je' ner ve' bækki en avtenstun' igaj,  
da æ' de', som bøllerne ku' snakke,  
så hvisker de' så sælsom' i ellekrattets løv,  
hver lille blomst hun nikker mildt o se'er te mej "tøv".  
Je mærker i år, i Danmark æ' de' vår, -  
hver lille blomst hun nikker mildt å se'er te mej "tøv",  
naturen æ' fo'a're, e'er je' ha' vårren døv.

3.

Å folkets liv æ' heller knap, som de' plejer von,  
de' sky'er blomst i mannen simpel hytte;  
å vil I bare vente inå et lille ko'n,  
så bliver bo'i la'ets bedste støtte.  
Di gamle folkeviser, dæ' ha' lydt ve' kamp å lej,  
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej.  
Je mærker i år,  
i Danmark æ' de' vår, -  
de' æ' som fovletoner, je' ka' høre på mi' vej;  
de hele æ' fo'a're e'er å a' de' æ' mej.

